

Jeg vil blæse på alle dem, der ved bedre

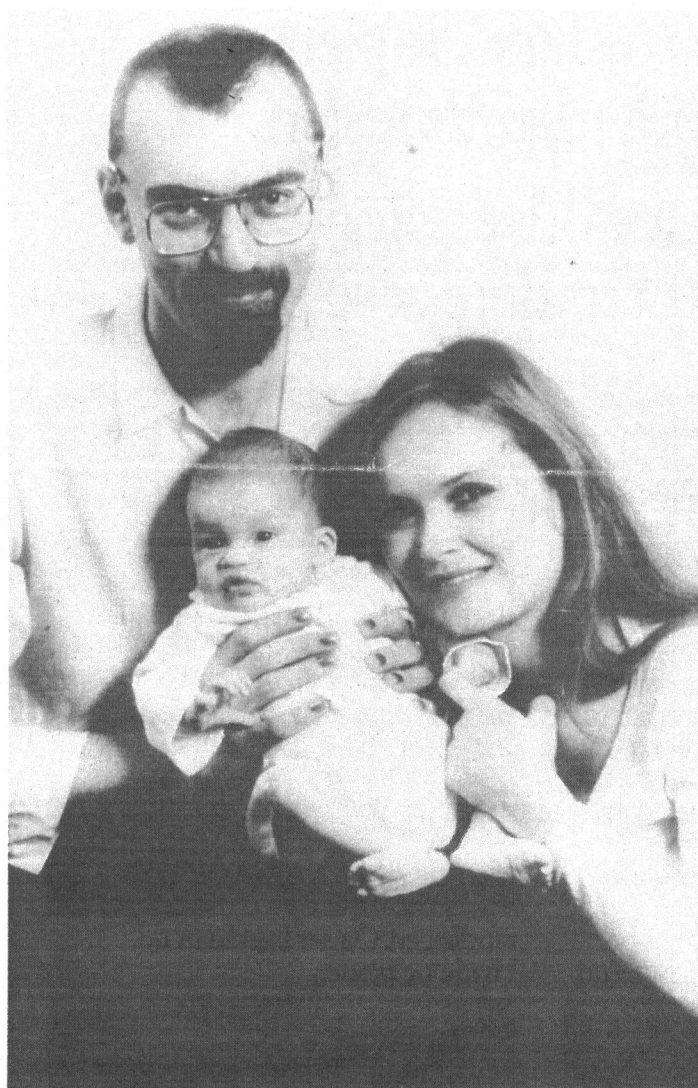
♥ Solskin i Frederiksberg Have. Jeg triller rundt med barnevognen, glad og stolt, og nynner på en stump af en gammel børnesang. Min spæde datter gør mig ør af lykke.

♥ Dagens motto i dagens Danmark:
Hvis du har noget at glæde dig over, så glæd dig forsigtigt, f-o-r-s-i-g-t-i-g-t, eller:

♥ Hvis du har en mening, så hold den for dig selv, schysss . . .
– og ta' så og lyt til professorerne, politikerne, pædagogerne, skribenterne, uniformerne og TV. Storebror ved altid bedst, hvor skoen (eller barnet) trykker.

♥ Og hvad er det så, de siger? Hvad er det, vi kan vente os, hvis vi venter os? Ser vi bort fra Mölnlycke-romantikken, bør vi f.eks. indstille os på følgende:

♥ Det er svært at blive mor. Der bli'r vendt op og ned på din tilværelse. Pludselig kan du måske ikke holde din mand ud mere (hvis du da kunne før, hvis du da har én). Du får nedture og skyldfølelser i én elendig uendelighed. Din markedsværdi falder (hvis der da er noget at falde fra), du får grimme, slatne bryster. Depressionerne vælter ind over dig efter et nøje videnskabeligt udregnet skema. Før du begynder at glæde dig, bør du sætte dig ind i alle de nye ting, der vil ske

Verden er fuld af gode råd og varme advarsler, når man får et barn – men jeg vil tillade mig at tro mere på mig selv end på alle de langskæggede, smalhjernede pædagoger og vi-ved-bedre-mennesker. Det siger Inge Margrethe Svendsen, skuespiller. Hun fik for nogle måneder siden en datter med Dan Turéll – og det er hun ør af lykke over.

med dig og dit liv. Alting bli'r anderledes, selv du selv bli'r helt anderledes.

♥ Mens jeg gik gravid, glædede jeg mig. Jeg lyttede begærligt til andre pigers erfaringer med børn, men vendte det døde øre til den evige strøm af velmente råd og varme advarsler. Dette her var mit eget, en daglig kildrende fornemmelse af ny landvinding. Ofte besværligt, ofte svært at rumme, men aldrig kedeligt. Jeg har vist faldrig for alvor troet, at jeg ville ha' børn, være mor. Men 31 års liv har altså ført mig til endnu en milepæl, en af dem, man ikke når via gustent overlæg. Snarere, tror jeg, som en organisk følge af en følelsesmæssig udvikling.

♥ Enhver med et minimum af fantasi tilbage vil altid søge eller i det mindste drømme om forandring. FFF eller Fordi Forandring Fryder. Forandring til det bedre, udskiftning af den gamle, lasede garderobe, flytning til et venligere klima, en ny forelskelse eller måske et barn i maven. Udsigt til et helt nyt menneske. Scenen skifter. Hva' nu? Det bli'r måske alt det, du har drømt om, eller snarere noget helt andet. Jeg kan kun sige: Vær velkommen, anderledeshed. Min nysgerrighed har altid været større end trangen til at holde fast på, hvad jeg er og har (bortset fra min elskede mand (og nu mit barn)). Jeg glæder mig over den,

uhæmmet,
u-f-o-r-s-i-g-t-i-g-t.

♥ Dette her handler ikke om bistandskontorer, vuggestuer, ligeløn, barselsorlov, markedsværdi. Det handler om noget så enestående og forkæret som menneskeværdi. Enhvers ret (og pligt) til at føle og tænke på sin egen måde. Det handler osse om at få børn, udvide sit liv med mere liv. Det skulle osse handle om autoritetstro kontra troen på sig selv. Og om at blive medlem af en forening: Foreningen af mennesker *med* børn.

♥ Man er pludselig medlem af Forældre-kasten, som fungerer uden medlemskort, blanketter eller stempeller. Min genbo har 3 børn. Vi har kendt hinanden et års tid: hej, hej, nå hvordan går det. Ja, nu *må* vi altså snart drikke dén flaske vin sammen . . . Ny scene: Vi får et barn. Eva lukker døren op til kasten og griner, blinker, fortæller dybe hemmeligheder og hjælper mig med gode, praktiske råd. Husk at lægge barnet skiftevis på højre og venstre side, læg en sammenrullet ble mellem arme og ben som beroligende middel. Gode, konkrete vink som sygeplejersken på Rigshospitalet, der på sin egen, håndfaste manér hjalp mig over de første ammeproblemer og havde svar på alle mine nyfødte spørgsmål. Tak skal du ha', hvide hjælpende ånd!

♥ Der er skrevet mange bøger om børn og forældre. Det er da muligt, der står noget af værdi i et par af disse pædagogiske skrifter om moderskab, fødsel, ændringer i samlivet, og hvad de nu ellers handler om. Det kan da osse godt være, at nogle af de mange gode råd kan bruges. Al respekt for sagkundskaben.

♥ Men man kan med sikkerhed og bragende god samvittighed tillade sig at kassere og sortere. Det er enhvers kæmpestore ansvar at lytte til egne følelser og signaler først og fremmest. Enhvers hjerte taler altid mere sandhed end samtlige psykologer, socialkontorer, bøger, læger og alverdens venner.

♥ Mit nye liv, mit barn, er et ekstra ansvar. Den bedste måde at fejre det/hende på er at ånde med hendes åndedræt. Og glæde sig over alle de oplevelser og problemer, der følger i hendes kølvand. Jeg gider ikke tale om sår, depressioner, fysiske eller psykiske læsioner.

♥ Jeg hader ikke pludselig min mand af klart påviselige hormonelle grunde. Jeg frygter ikke min fremtid, som måske betyder arbejdsløshed og slatne bryster. Dét er der ellers sagt og skrevet meget dystert om.

♥ Jeg har osse læst en del bøger om fødselsteknik.

Udbuddet er stort og varieret. Én teknik går ud på, at du og din mand, sammen, indøver en speciel åndedrætsteknik. Og det gør I i mange måneder, hver dag . . . Tænk, hvad det vil kræve af tid, tillid og tålmodighed. For slet ikke at tale om det absurde i at sidde dér og puste sammen i timevis efter en opskrift. Ærlig talt: Jeg tror, jeg ville ha' smidt ham ud eller født gennem øret i distraktion, hvis *min* mand havde stønnet i takt i fødselstimen. O.K., hver sin fornøjelse, og hvis dét kan hjælpe nogen til en let og munter fødsel, så . . . take it or leave it.

♥ Men det gør helvedes ondt af føde børn. Jeg tror, det gælder for de fleste. Og hvorfor lægge skjul på dét? Skal smerte nødvendigvis være et skrækeligt uhyre, som vi nødvendigvis skal være hunde-angste for? Fødselssmerten er nok den hårdeste, men måske osse den mest velkomne, jeg i mit liv har oplevet. Nej, jeg er ikke masochist. Men kampen med smerterne resulterer i den største forløsning, jeg kan tænke mig: nyt liv!

♥ Angst for smerte, angst for ikke at leve op til forventninger, angst for ikke at gøre det rigtige. Det forekommer mig at være en folkesygdom, al den angst. Den *kan* bearbejdes. Det kræver selv-disciplin og stædighed. Men resultatet er langt mere værd end den

pseudo-tryghed, vi tilbydes. Den dér med, at tingene skal gøres, tankerne tænkes på én bestemt måde, duer ikke. Enhver må finde sin egen måde. Autoriteten ud, goddag til fantasien. Det er jo ét uendeligt kreativt arbejde at leve med et barn.

♥ Lad os buuuuue de langskæggede, smalhjernede pædagoger og vi-ved-bedre-mænd-og-damer ud af manegen, som man stadig gør på Det kgl. Teater, hvis forestillingen vækker mishag.

♥ Aviser og blade bugner af skuffelse, uopfyldte drømme, knuste forventninger. Ulykkelige mødre og elskerinder, kvinder, der er bukket under for de krav og roller, de stilles over for.

♥ O.K., svært er det, men tiden er ikke til flæberi. Kvinderne er nået længere herhjemme end de fleste andre steder, men langtfra langt nok. Vi har fået en fantastisk krop, der er i stand til at skabe nyt liv. Vi skal have løbeskoene på, hvis vi vil være med til at skabe en bedre verden for vore børn. □

Foto: Jo Selsing